

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev2 66/2013
31.01.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Andrejević, predsednika veća, Ljubice Milutinović i Nadežde Radević, članova veća, u parnici iz radnog odnosa tužilje M.P. iz P., čiji je punomoćnik B.P., advokat iz V., protiv tuženog DJKP P. iz P., čiji su punomoćnici advokati iz O.a.d. G. iz N.S., radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu GŽ1 4392/10 od 17.10.2011. godine, na sednici održanoj 31.01.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje, izjavljena protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu GŽ1 4392/10 od 17.10.2011. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osnovni sud u Vršcu, Sudska jedinica u Plandištu, presudom P1 547/10 od 15.04.2010. godine, stavom prvim izreke, usvojio je tužbeni zahtev tužilje, obavezao tuženog i poništio rešenje tuženog br. D-14/2009-03 od 12.10.2009. godine, kojim je tužilji prestao radni odnos. Stavom drugim izreke, obavezao je tuženog da vrati tužilju na radno mesto na kome je radila pre izricanja mere prestanka radnog odnosa. Stavom trećim izreke, obavezao je tuženog da naknadi tužilji troškove postupka od 20.000,00 dinara.

Apelacioni sud u Novom Sadu, presudom GŽ1 4392/10 od 17.10.2011. godine, stavom prvim izreke, usvojio je žalbu tuženog i preinačio presudu Osnovnog suda u Vršcu, Sudska jedinica u Plandištu P1 547/10 od 15.04.2010. godine, tako što je odbio kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje, kojim je zahtevala da se obaveže tuženi da poništi rešenje broj D-14/2009-03 od 12.10.2009. godine, kojim je tužilji prestao radni odnos, da se obaveže tuženi da odmah vrati tužilju na radno mesto na kome je radila pre izricanja mere prestanka radnog odnosa, kao i da se obaveže tuženi da naknadi tužilji troškove postupka od 20.000,00 dinara. Stavom drugim izreke, obavezao je tužilju da naknadi tuženom troškove postupka od 20.000,00 dinara.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužilja je blagovremeno izjavila reviziju, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni kasacioni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu odredbe člana 399. Zakona o parničnom postupku – ZPP („Službeni glasnik RS“ 125/04 i 111/09), koji se primenjuje na osnovu odredbe člana 506. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ 72/11), sa posebnom odredbom člana 55. stav 1. Zakona o izmenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 11/09), pa je našao da revizija tužilje nije osnovana.

U postupku pred nižestepenim sudovima nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede parničnog postupka iz tačke 12. ovog člana, na koju se u reviziji ukazuje, s obzirom da pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, već sadrži jasne i logične razloge u pogledu bitnih činjenica, koji nisu u protivrečnosti sa činjeničnim stanjem.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je bila zaposlena kod tuženog na radnom mestu finansijskog knjigovođe. Zatim, na radnom mestu šefa računovodstva. U vreme otkaza ugovoru o radu, 20.07.2007. godine, tužilja je bila na bolovanju sve do 31.07.2007. godine. Protiv tužilje je bio pokrenut postupak i doneto rešenje o prestanku radnog odnosa, zbog zloupotrebe bolovanja. Opštinski sud u Vršcu, presudom P1 1162/07 od 18.06.2008. godine (pravnosnažne 15.07.2009. godine), usvojio je tužbeni zahtev tužilje i poništio odluku tuženog od 20.07.2007. godine, kojim je tužilji izrečena mera prestanka radnog odnosa i obavezao tuženog da vrati tužilju na radno mesto na kome je radila pre izricanja mere prestanka radnog odnosa. Opštinski sud u Vršcu, presudom K. 606/06 od 04.06.2007. godine, oglasio je tužilju krivom zbog izvršenog krivičnog dela zloupotrebe službenog položaja iz člana 359. stav 4. u vezi stava 1. KZ-a i izrekao tužilji uslovnu osudu, kojom joj je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci, sa vremenom proveravanja od godine dana. Okružni sud u Pančevu, presudom Kž 179/08 od 18.04.2008. godine, uvažio je žalbu Opštinskog javnog tužioca u Vršcu i preinačio presudu Opštinskog suda u Vršcu K. 606/06 od 04.06.2007. godine, tako što je tužilju optuženu za krivično delo

zloupotrebe službenog položaja iz člana 359. stav 4. u vezi stava 1. KZ-a, za koje je oglašena krivom, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci i izrekao meru bezbednosti zabrane vršenja dužnosti vezanih za raspolaganje, korišćenje, rukovanje i čuvanje tuđe imovine u trajanju od 2 (dve) godine. Tuženi je osporenim rešenjem od 12.10.2009. godine, utvrdio da tužilji prestaje radni odnos na poslovima knjigovođe, zbog zabrane izrečene drugostepenom presudom. Tužilji je radni odnos prestao sa 23.10.2008. godine, kao danom dostavljanja pravnosnažne odluke, kojom je izrečena mera bezbednosti i da tužilji pripadaju sva prava na radu i po osnovu rada u skladu sa Zakonom o radu, Kolektivnim ugovorom i Ugovorom o radu. Tužilja je sa izdržavanjem kazne zatvora započela 17.02.2010. godine. (Tužba je podneta 14.10.2009. godine).

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, drugostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo, kada je preinačio prvostepenu presudu i odbio tužbeni zahtev tužilje.

Odredbom člana 176. stav 1. tačka 2. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj 24/05, 61/05 i 54/09), je regulisano, da, zaposlenom prestaje radni odnos nezavisno od njegove volje i volje poslodavca, ako mu je, po odredbama Zakona, odnosno pravnosnažnoj odluci suda ili drugog organa, zabranjeno da obavlja određene poslove, a ne može da mu se obezbedi obavljanje drugih poslova, danom dostavljanja pravnosnažne odluke.

Prema tome, kako je tužilji pravnosnažnom presudom izrečena zabrana obavljanja poslova vezanih za raspolaganje, korišćenje, rukovanje i čuvanje tuđe imovine, imajući u vidu da se tužilji nije moglo obezbediti obavljanje drugih poslova kod tuženog, to je osporeno rešenje pravilno i na Zakonu zasnovano, kada je doneto na osnovu citirane odredbe člana 176. stav 1. tačka 2. Zakona o radu.

Dakle, u konkretnom slučaju se radi o razlogu za prestanak radnog odnosa nezavisno od volje zaposlenog i volje poslodavca, po kome zaposlenom prestaje radni odnos po sili Zakona.

Neosnovani su navodi revizije kojima se ukazuje da je preinačenjem presude Apelacioni sud u Novom Sadu stavio van snage presudu Vrhovnog kasacionog suda u Beogradu Rev 934/10 od 26.10.2010. godine (u toj parnici iz radnog odnosa je poništena ranija odluka tuženog od 20.07.2007. godine, kojom je tužilji izrečena mera prestanka radnog odnosa). Naime, tim poništenim rešenjem, tužilji je prestao radni odnos otkazom ugovora o radu od strane poslodavca, na osnovu odredbe člana 179. stav 1. tačka 6. Zakona o radu, dok je u ovoj parnici predmet tužbenog zahteva kasnije doneto rešenje kojim je tužilji prestao radni odnos po sili zakona, na osnovu odredbe člana 176. stav 1. tačka 2. Zakona o radu, pa se radi o različitim osnovima za prestanak radnog odnosa tužilji.

Takođe, neosnovani su i navodi revizije kojima se ukazuje da je apelacioni sud svojom odlukom obuhvatio i period, koji je rešen navedenom odlukom Vrhovnog kasacionog suda, s obzirom da je u spornom rešenju od 09.12.2009. godine kao dan prestanka radnog odnosa, utvrđen 23.10.2008. godine kao dan dostavljanja pravnosnažne odluke kojom je tužilji izrečena mera bezbednosti, kako je to izričito propisano odredbom člana 176. stav 1. tačka 2. Zakona o radu, budući da je zakonom određeno kad prestaje radni odnos zaposlenom, po ovom osnovu.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 405. stav 1. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Snežana Andrejević, s.r.